

jichž povolání nepozůstává právě v ručních pracích v užším smyslu, nýbrž v pracovních výkonech jiného druhu, na příklad malí povozníci, malí zasílatelé, veslaři, artisté a j. (vým. min. sprav. ze dne 2. června 1914 v. m. čís. 43). Vždy se však předpokládá, že výdělečná činnost pozůstává převážně právě v oněch pracovních výkonech. I když se pronajímatel zařízených pokojů zavázal, obstarávati osobně úklid pronajatých místností, nestává se tím osobou, která si ručními pracemi opatřuje výdělek ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř. Neboť při podnájmu zařízených pokojů jde hlavně o úplatu za přenechání pronajatých místností k užívání, kdežto obstarávání, uklízení těchto místností, i když jest při pronájmu ujednáno, jest pracovním výkonem vedlejšího a podřadného významu, čemuž nasvědčuje i nepatrnost odměny za úklid v poměru k nájemnému. Nehledíc k tomu, nejsou zabavené předměty, jichž vyloučení se povinná domáhá, v souvislosti s pracovním výkonem uklízení, nýbrž slouží výhradně účelům pronájmu. Zabavené předměty bytového zařízení nejsou proto vyloučeny z exekuce ani podle § 251 čís. 6 ex. ř. Poukaz rekursního soudu na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 10.392 sb. není případný, poněvadž šlo o úplně jiný skutkový a právní základ, o zabavení zařízení živnostenského podniku (dívčího pensionátu).

Čís. 11982.

Zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

Výtka, že na souzený případ nelze použití určitého ustanovení zákona, jest výtkou nezákonnosti (§ 46 (2) zák.). Otázka však, zda nižší soudy souzený případ v mezích správně použitého ustanovení zákona posoudily správně, jest otázkou právního posouzení.

Předpisu § 142 obč. zák. jest použití obdobně i v případech, kde se manželé rozejdou bez rozvodu nebo rozluky.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, R I 787/32.)

O b a n i ž š í s o u d y rozhodly souhlasně otázku, komu z obou fakticky odloučeně žijících manželů mají býti nezletilé děti ponechány ve výchově a výživě, v ten rozum, že zamítly návrh otce, by mu byly dívky odevzdány do výchovy a výživy, a uložily otci, by na dívky platil výživné. P r v n í s o u d stanovil výživné na 300 Kč měsíčně (po 150 Kč), r e k u r s n í s o u d snížil výživné na 240 Kč měsíčně (po 120 Kč). V dovolacím rekursu napadl otec usnesení rekursního soudu jen potud, pokud byly dívky odevzdány do výchovy a výživy matce, a pokud mu bylo vůbec uloženo platiti výživné v penězích; proti výši výživného nebrojil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, pokud napadal usnesení rekursního soudu; v nenapadené části co do výše výživného ponechal usnesení rekursního soudu nedotčeným.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Není v rozporu se spisy předpoklad rekursního soudu, že otázka manželského společenství manželů není ještě konečně rozhodnuta, neboť jest nesporné, že společenství to

jest fakticky zrušeno, a nebylo tvrzeno, že v té příčině bylo soudem rozhodnuto; tímto faktickým stavem jest předpoklad rekursního soudu odůvodněn; nerozhodným jest, zda manželka rekurentova má úmysl dáti se rozvésti nebo rozloučiti nebo domáhati se odděleného bydliště; ostatně rekurent sám udával v první stolici, že jest zamýšlen rozvod. Dovolací rekurs nemohou odůvodniti ani další vývody rekurentovy, že nelze souzený případ upravit podle § 142 obč. zák. a rekurentu odňati nezletilé děti z výchovy a výživy in natura, že proto má právo žádati, by mu děti byly matkou do výchovy a výživy vydány a že není ani důvodu k prozatímnímu opatření soudnímu. Vývody ty označuje rekurent sám za výtka nesprávného právního posouzení, ač výtka, že nelze na souzený případ použití ustanovení § 142 obč. zák. jest v pravdě výtka nezákonnosti, pro niž dovolací rekurs proti souhlasným usnesením první a druhé stolice podle ustanovení § 46 odst. (2) zákona ze dne 13. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. může býti podán. Než výtka ta jest neodůvodněna. § 142 obč. zák. má sice ustanovení o tom, komu z manželů jest ponechati výchovu dětí, jen pro případ rozvodu nebo rozluky manželství; ustanovení toho však jest použití obdobně (§ 7 obč. zák.) i ve případech kde se manželé rozejdou bez rozvodu a rozluky, pro kterýžto případ zákon nemá výslovného ustanovení o výchově dětí. Otázka však, zdali nižší soudy souzený případ v mezích správně použitého zákonného ustanovení § 142 obč. zák. též správně posoudily, ponechavše dítky matce a uloživše otci platiti na ně výživné, jest jen otázkou právního posouzení; pro nesprávné právní posouzení však podle § 46 odst. (2) zákona ze dne 13. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. dovolací rekurs proti souhlasným rozhodnutím první a druhé stolice podán býti nemůže.

Čís. 11983.

Věnem může býti i hypotekární súročitelná pohledávka, jejíž splatnost nastane teprve úmrtím osoby povinné ke zřízení věna.

O určení věna lze sice zakročiti již před sňatkem, povinnost dotační však nezaniká, nebylo-li před sňatkem žádáno o věno.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, R I 818/32.)

Návrh provdané již dcery, by bylo jejímu manželskému otci uloženo, by jí zřídil věno výplatou hotových 12.000 Kč nebo jich zajištěním na své nemovitosti, soud první stolice zamítl. Rekursní soud uložil otci, by své dceři věno 6.000 Kč splatné v den jeho úmrtí zajistil knihovně na své nemovitosti s 5 % úroky. Dospěv k názoru, že přiměřeným jest věno 6.000 Kč, uvedl rekursní soud ke konci důvodů: Ježto navrhovatelka prohlásila, že se spokojí s vyplacením věna teprve v době úmrtí otce, bylo uznáno opodstatněným zajištěním pohledávky vzhledem k odsunutí splatnosti a bylo toto zajištění k návrhu navrhovatelky povoleno.

Nejvyšší soud nevyhověl otcovu dovolacímu rekursu.